

Bài tóm lược- phần 1.

Con Có Thể Uống Chén Này?

Tác giả: Lm. Henri Jozef Machiel Nouwen

Quyển sách này là thành quả con đường thiêng liêng của linh mục Henri, ngài hy vọng nó tiếp tay làm câu hỏi (Con có thể uống chén này?) của Đức Giêsu thấm nhập vào các tâm hồn, để mỗi người tự tìm câu trả lời riêng cho mình.

Thời thơ ấu và ơn gọi làm linh mục của cha Henri

Từ lúc 6 tuổi, ngài đã có ước muốn làm linh mục, và được dâng thánh lễ như người cậu của ngài, linh mục Antôn. Ngài kể: Ngài được sự hỗ trợ của gia đình và đặc biệt của bà ngoại, bà là người khuyến khích và ủng hộ rất nhiều. Từ khi biết được ơn gọi chớm nở của ngài, bà nhờ bác thợ mộc đóng cho ngài một cái bàn thờ nhỏ, bà nhờ cô thợ may, may cho ngài các bộ quần áo để ngài giả làm linh mục, cũng như bà cho ngài các vật dụng như chén thánh, đĩa thánh để ngài đóng vai linh mục dâng lễ. Hơn thế nữa bà còn nhẹ nhàng hướng dẫn ngài có một đời sống cầu nguyện và củng cố lòng mộ đạo để ngài có quan hệ mật thiết với Đức Giêsu.

Lên 12 tuổi, ngài muốn vào chủng viện, nhưng không được sự chấp thuận của cha mẹ, vì còn quá nhỏ, và cha ngài nói: *“Con chưa sẵn sàng để có một quyết định như vậy, con phải chờ đến mười tám tuổi”*. Đến năm 1950 (lúc ngài 18 tuổi) ngài vào chủng viện để học triết lý và thần học, để chuẩn bị cho đời sống làm linh mục. Rồi đến một ngày, giấc mơ làm linh mục của ngài được thực hiện, đó là ngày 21 tháng 7 năm 1957. Khi ấy ngài mới hai mươi lăm tuổi, ngài không bao giờ quên được cảm

xúc trào dâng của ngày hôm ấy. Ngài nói: *“Tôi ra trường lòng đầy tình thương cho Đức Giêsu và có ước muốn nóng bỏng rao giảng lời Chúa cho thế gian, mà không hề biết là thế gian chẳng chờ để nghe tôi giảng”*.

Tuổi thanh xuân của ngài với đầy những việc tốt lành kéo dài suốt cả cuộc đời, một tinh thần vui vẻ, một lòng sùng kính Đức Giêsu và Mẹ Maria sâu xa, một tâm hồn chân thực bám vào cầu nguyện, một đam mê tìm hiểu thần học và đời sống thiêng liêng, một ham thích mạnh mẽ Sách Thánh và các bài viết của những người Kitô đầu tiên, một tâm hồn say sưa rao giảng và một ý thức rất mạnh về ơn gọi của ngài.

Gia đình, bạn bè và các giáo sư, tất cả đều khuyến khích ngài trung thành với ước muốn, sống một đời sống với Đức Giêsu và cho người khác. Ngài còn nhớ rất rõ, Khi ĐHY. Bernard Alfrink đưa chén thánh cho ngài, ngài cảm thấy sẵn sàng để đảm nhiệm chức vụ linh mục. Niềm vui ngày hôm đó vẫn còn ở trong lòng ngài như một kỷ niệm không thể nào phai được. Chén thánh tượng trưng cho niềm vui này.

Món quà quý giá nhất trong ngày ngài nhận chức linh mục là: chiếc chén thánh của người cậu, linh mục Antôn. Chén thánh này rất quan trọng đối với cậu Antôn của ngài, vì đó là kỷ vật của bà ngoại. Chén rất đẹp do một nhà kim hoàn danh tiếng ở Hòa Lan làm, có dát các hạt kim cương nhỏ của bà ngoại. Thân chén là hình thập giá như một thân cây, trên đó có chùm nho vàng óng ánh và lá nho bao bọc thành chén. Chân chén có khắc các chữ bằng tiếng latin: *“Ego sum vites, vos palmites, Ta là cây nho, các con là cành nho”*.

Ngài còn nhớ và rất xúc động khi nhận được chén này, ngài đã nói với cậu: *“Con thấy cậu hay dâng lễ với chén thánh này, cậu có chắc là cậu muốn nhường cho con không?”* Người cậu cười và trả lời: *“Cậu muốn con giữ chén này. Chén này của bà ngoại, bà chết sớm không thấy được cháu làm linh mục, nhưng tình thương của bà ở với cháu bây giờ đây”*. Vì thấy ngài cứ ngần ngại không chịu nhận chén thánh, người cậu nói thêm: *“Con cầm lấy, nhưng con phải truyền lại cho người khác trong gia đình, nếu có ai chịu chức.”* Và cho đến bây giờ chén thánh này vẫn còn ở trong tay ngài, vì cho đến giờ phút này vẫn chưa có ai trong gia đình chịu chức.

Câu hỏi: Con có thể uống chén này?

Sau một thời gian làm linh mục, thì một ngày kia, một sự kiện xảy đến với ngài, ngay trong thánh lễ có bài đọc mà Đức Giêsu đặt câu hỏi với ông Giacôbê và Gioan, *“các*

con có thể uống chén mà ta sắp uống không?” (Mc 10, 38; Mt 20, 22). Bỗng nhiên, các chữ *“con có thể uống chén này?”* đâm xuyên qua tim ngài như một mũi tên sắc bén của người thợ săn.

Cũng câu hỏi này trong nhiều năm, khi cầm chén thánh đẹp đẽ óng ánh trong tay, việc trả lời cho câu hỏi này hình như chẳng có gì là khó đối với ngài, vì lúc đó ngài là một linh mục vừa mới nhận chức, đầy ý tưởng và lý tưởng, với đầy hứa hẹn và nhiều chuyện phong phú.

Nhưng hôm nay và ngay trong thánh lễ dưới tầng hầm nhà nguyện Dayspring của cộng đồng Daybreak (một cộng đồng có nhiều người khuyết tật), lúc này ngài mới hiểu các chữ *“Con có thể uống chén này?”* như tia chớp khai sáng, nếu ngài suy nghĩ sâu xa câu hỏi này, nó có thể làm thay đổi tận căn cuộc đời ngài. Đó là câu hỏi có năng lực làm các tâm hồn chai đá mở ra và lột trần các động lực của đời sống thiêng liêng. Và chính sau bài Phúc Âm ngài đã cầm chén lên và hỏi mọi người: *“Chúng ta có thể*

cầm chén cuộc đời trong tay không? Chúng ta có thể nâng nó lên để mọi người cùng thấy, và chúng ta có thể uống đến tận cùng không? Uống chén, không phải là nuốt xuống những gì có trong chén, cũng như bẻ bánh, không phải chỉ là bẻ bánh ra bằng tay. Uống chén cuộc đời có nghĩa là cầm lấy chén, nâng chén lên và uống chén. Đó là đời sống sung mãn trọn vẹn, là cử mừng mình được làm người.”

Chúng ta có thể cầm cuộc đời chúng ta trong bàn tay, nâng nó lên cao và uống chén như Đức Giê-su đã làm không? Ngài còn chia sẻ thêm: Rất lâu sau buổi dâng lễ thường lệ này, ngài vẫn còn tiếp tục nghe câu hỏi của Đức Giê-su: *“con có thể uống chén mà Ta sắp uống không?”* chỉ cần để câu hỏi này len vào tâm hồn thì cũng đã đủ làm ngài bối rối.

Cầm lấy

Cầm chén cuộc đời là nhìn cuộc đời bằng con mắt phê bình những gì chúng ta sống. Điều này đòi hỏi chúng ta can đảm, bởi vì có thể chúng ta sẽ hãi sợ khủng khiếp khi thấy những gì chúng ta thấy. Những câu hỏi mà chúng ta không thể trả lời có thể nảy sinh. Các nghi ngờ có thể tấn công chúng ta, các mối lo sợ mới có thể đe dọa chúng ta. Lúc đó chúng ta tự an ủi: *“Đơn giản vui hưởng cuộc đời là đủ rồi. Tất cả suy nghĩ chỉ làm mọi sự thêm rắc rối”*. Dù vậy với trực giác, chúng ta biết rằng sống mà không suy nghĩ thì tầm nhìn sẽ bị thu lại và làm chúng ta mất hướng đi. Cũng một cách ấy, nếu chúng ta uống ực một hơi, không dành thì giờ để nhìn lại ly rượu, không nâng ly lên để ngửi trước khi uống thì chúng ta có thể say mà chưa nếm mùi rượu.

Cầm chén cuộc đời là một công việc đòi hỏi. Chúng ta là những người khát lâu ngày, chỉ thích cầm chén lên uống cái ực. Nhưng chúng ta cần phải kèm giữ lại xung kích của mình, hai tay cầm vành chén và tự hỏi:

- ✓ Ai cho tôi chén này?
- ✓ Có gì trong chén của tôi?
- ✓ Có tốt cho tôi không?
- ✓ Sau khi uống xong tôi có khá hơn không?

Có vô số loại rượu cũng như có vô số loại cuộc đời. Không có hai cuộc đời giống nhau. Chúng ta thường so sánh đời mình với đời người khác, muốn biết xem đời mình khá hay tệ hơn, nhưng so sánh như thế chẳng giúp được gì. Chúng ta phải sống cuộc đời của mình chứ không sống cuộc đời của người khác. Chúng ta phải cầm chén riêng của mình. Chúng ta phải dám nói: ***“Đây là đời tôi, cuộc đời được trao ban cho tôi, tôi phải sống tốt nhất có thể. Đời tôi là duy nhất. Tôi có đời riêng, gia đình riêng, thể xác riêng, cá tính riêng, bạn bè riêng, cách suy nghĩ, hành động, phản ứng riêng. Đúng, tôi có cuộc đời của riêng tôi để sống. Không một ai có cùng chung số***

phận. Rất nhiều người có thể giúp tôi, nhưng dứt khoát, chính tôi là người quyết định phải sống như thế nào".

Đó là một bước khó khăn cần vượt qua, bởi vì chúng ta chạm trán với nỗi cô đơn không hàn gắn được. Nhưng đó chính là thách đố phi thường mời gọi chúng ta trở thành con người cá biệt của mình.

*Bài chia sẻ của nhóm 5,
với sự tóm lược của chị Maria Trần Thị Loan và chị Maria Nguyễn Thị Thùy Trang.*